

V

Der gik igen et Tiaar, og det gamle Ægtepar levede nu helt i Glansen af Børnenes voksende Anseelse.

Søren Smed havde fra først af været meget utilfreds med Tyges Valg af Levevej. Han havde drømt om at se sin Søn i Embedsuniform med trekantet Hat og forgyldt Krave. Tyge selv havde oprindelig tænkt, at det var som Digter, han skulde gøre Vaabentjeneste i Tidens store Befrielseskamp. De første Gange, han præsenterede sit Navn for Offenheden, stod det under nogle satiriske Vers.

Han havde levet den fattige Bondestudents ensomme og glædeløse Liv i Hovedstaden. Hans Vanførhed havde yderligere isoleret ham. I denne Forladthed havde alle Indtryk af Mennesker og Samfundsforhold overvældet hans lidenskabelige Sind. Her i den store, sorgløst henlevende Vrimmel blev han sig helt bevidst som Folkets Søn, Almuebarnet med det kvalte Skrig af Aarhundreders uhævnede Undertrykkelse lydende i Sjælen.

En Nat ved et Lørdagssold i Studenterforeningen sprang han op paa sin Stol og holdt en politisk Tale, der virkede som et Pistolskud i den glade Punsje-Gemytlighed og skabte Panik. En politisk interesseret Student var i de Dage et Særsyn. En Athenesøn, der i selve det akademiske Elysium optraadte som revolutionær Agitator i folkelig Stil, var noget ganske uhørt og føltes som en Vanhelligelse. Man brølte og skreg for at overdøve ham. Tilsidst rev man ham ned fra Stolen uden at høre ham tilende. Det blev en Affære, der rygtedes over det hele Land.

Det havde indtil denne Dag kunnet se ud, som om Tyge skulde komme til at dele sin Fars Skæbne og slide sine store Evner op i en kummerlig Kamp for Brødet. Han havde giftet sig allerede som Student. I en Periode af Nedtrykthed og Selvopgivelse havde han en Dag ladet sig vie til sin tolv Aar ældre Pensionatsfrøken, der havde plejet ham under en Sygdom, og hvem han desuden skyldte Penge. Nu fløj paa en Gang hans Navn ud over Landet som et af de Kampsignaler, der indvarslede en ny Dag for Danmarks Ungdom.